საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემია

ქართული ენციკლოპედიის ი. აბაშიძის სახელობის მთავარი სამეცნიერო რედაქცია

მემუარები

მემუარები (ფრანგ. memoires

ძვ. ქართ. მემუარული ლიტ-რიდან საყურადღებოა გაბრიელ მცირის (XVIII ს. II ნახ.) „მემუარული თხრობანი“ (კრ. „XVIII ს. ქართული მწერლობის საკითხები“, I, 1965), ა. ამილახვრის „გეორგიანული ისტორია“ („მნათობი“, 1939, #8), ი. ბარათაშვილის „ცხოვრება-ანდერძი“ და სხვ. XIX ს-ში აღსანიშნავია დ. ყიფიანის, ა. წერეთლის, ვაჟა-ფშაველას, ა. ყაზბეგის, ა. ჯამბაკურ-ორბელიანისა და სხვათა მოგონებანი. მნიშვნელოვანი მემუარული ლიტ-რა გამოქვეყნდა XX ს-ში (დ. კლდიაშვილი, კ. მარჯანიშვილი, ს. მგალობლიშვილი, გ. ლასხიშვილი, მ. მაყაშვილი, ი. მანსვეტაშვილი, დ. მესხი, გ. ქიქოძე, ი. კარგარეთელი, ბ. შარვაშიძე და სხვ.).

მემუარულ ლიტ-რას განეკუთვნება აგრეთვე მ. დავითაშვილის „ხალხოსნური მოძრაობა საქართველოში“ (1933), თ. სახოკიას „როგორ ვიზრდებოდით ძველად“ (1955), შ. დადიანის „რაც გამახსენდა“ (1956), ი. ვართაგავას „ქართველი მწერლების სილუეტები“ (1956), გ. ჩიტაიას „ჩემი ცხოვრების გზებსა და ბილიკებზე“ (1991), ლ. ღოღობერიძის „რაც მაგონდება და როგორც მაგონდება“ (2003), გ. ჩარკვიანის „როგორ ვისწავლე და როგორ ვასწავლიდი“ (2020) და სხვ.

ლიტ.: ბ ა რ ა თ ა შ ვ ი ლ ი მ., XIX საუკუნის ქართული მემუარული მწერლობის ისტორიიდან, „ლიტერატურული ძიებანი“, 2004, [ტ.] ი ო ს ე ლ ი ა ნ ი ა., მემუარული ჟანრის თავისებურებანი, „მნათობი“, 1982, #3; ჯ ა გ ო დ ნ ი შ ვ ი ლ ი ი., მემუარის ჟანრობრივი თავისებურება, სტუ-ის შრომები, პედაგოგიკის თეორიისა და ისტორიის განყ-ბა, 2001, ტ. 1.